

Uitvaart Luk De Geest

27 juli 2019, Sint-Baafskathedraal Gent

Welkomstwoord door de bisschop

Geachte familie, beste vrienden van Ninove, collega priesters en vrienden diakens, mevrouw (*de Markiezin de Courtebourne*), medewerkers van verenigingen, instellingen, organisaties, persoonlijke vrienden van Luk.

Er zijn ook verontschuldigde, kardinaal De Kesel kon er niet bij zijn, maar hij leeft intens met ons mee, Monseigneur Luysterman heeft zich ook verontschuldigd.

We hebben allemaal een broer, een oom of een vriend verloren, we denken in dankbaarheid terug aan de vele momenten dat we met hem rond de tafel zaten om te plannen, te evalueren, te bespreken, bij te praten, te bidden.

Op de voorpagina van het boekje bij de uitvaart ziet u de ontmoeting van Maria met Elisabeth waar Maria haar Magnificat uitzingt. De grote mariale liefde van Luk hebben we telkens weer kunnen ervaren op de Lourdesbedevaart en op andere bezoeken aan Maria-oorden. Hij was zo gelukkig dat hij nu rector werd in Oostakker-Lourdes. Op de bedevaart in Lourdes hebben we zijn overlijden vernomen. Toen zei ik in gebed tot Maria: 'Moeder, uw vriend is overleden'. We mochten in de grote Pius X basiliek zijn persoon dankbaar gedenken in een mooie eucharistieviering. Zijn vrienden-bedevaarders waren de eersten om hem te gedenken, samen, in Lourdes.

De vele activiteiten en verantwoordelijkheden van Luk zorgden ervoor dat we op heel wat documenten zijn handtekening zien staan, vaak onleesbaar weliswaar. Hij ging geen verantwoordelijkheid uit de weg. Van hem kunnen we zeggen dat 'hij de kaars aanstak aan beide kanten'.

We zijn gelukkig dat we veel van zijn teksten nog kunnen nalezen in verschillende tijdschriften. Luk had een vlotte pen en een diepe kennis van de Schrift en tevens van sociale documenten. Hij zette de diaconie in het centrum van het kerkgebeuren. De hartenklop van de Kerk noemde hij het.

We zullen nog veel over hem kunnen uitwisselen. De vele vrienden van de meest verschillende geledingen van Kerk en maatschappij verliezen een zeer gewaardeerde priester. Vriendschap was zo belangrijk voor hem en de band met mensen bleef duren over vele jaren heen. Het was voor ons in deze dagen een hele klus om toch maar niemand te vergeten.

Ook de laatste weken van zijn leven heeft Luk ons nog zijn ziel bloot gelegd. Hij was zo dankbaar voor de talenten die hij van God gekregen had, hij steunde biddend sterk op de bijstand van Maria, zijn groot model, en zei daarbij dat hij zo probeerde om nog iets goeds te doen. "Als ik voor God zal komen te staan, zal Hij het wel weten" zei hij.

En hoe kan het anders, hij had nog een boodschap voor ons allemaal: "Zeg dat ze voortdoen" vertrouwde hij me toe, en "dank u wel" was zijn steeds weerkerende groet.

Beste familie, goede vrienden, we vragen aan God dat Hij ons helpt om in vrede los te laten wat we toch niet kunnen vasthouden, terwijl we Hem en Maria dankbaar zijn dat zij ook nu met ons meegaan.

Nu zal ik vol eerbied het kruisje met zijn naam Luk De Geest, op zijn kist leggen.

Lezingen:

1 Joh. 4, 7-12

en Luc. 17, 7-10 (door Luk De Geest gekozen en meegedeeld aan het einde van zijn dankwoord op zijn afscheidsviering van 6 oktober jl. in het Sint-Baafshuis)

Homilie

Wanneer we zojuist zongen: 'Niet dat wij God het eerst hebben bemind, maar wél, dat Hij zijn liefde deelde', namelijk dat Hij ons heeft liefgehad, want 'Hij is Liefde', dan worden we stil. Die verre God komt plots zo dicht bij. Het vraagt geloof om te zeggen: 'als we elkaar liefhebben blijft God in ons', en Johannes gaat zelfs zo ver om te zeggen dat 'Zijn liefde, in ons, ten volle werkelijkheid wordt'.

De naaste liefhebben is dus een goddelijke handeling, de gave die we van Hem ontvangen komt tot leven in onze band met de medemens. Misschien neemt deze gedachte wel de sluier weg om te kunnen begrijpen dat we maar knechten zijn, dat we uiteindelijk maar onze plicht gedaan hebben door de meester aan tafel te bedienen zoals we in de evangelietekst hoorden door Luk gekozen.

Dankbaarheid is niet iets waar we op uit zijn, we verlangen het te schenken. Liefde houdt immers geen rekening met zichzelf, ze is puur gave, Gods gave. Voor Jezus telt alleen maar de ander, eerst en vooral de grote Ander, die ons zijn liefde schenkt, en vandaar iedereen, wie het ook zij, en wellicht nog de armsten eerst, diegenen die het meest van liefde verstoken zijn en ernaar verlangen. Als christenen hebben we een uitzonderlijk model in Jezus. We zien hem zorg dragen voor mensen in nood. Het beeld van Jezus die verneemt dat zijn vriend Lazarus gestorven is laat ons niet los bij deze gelegenheid. Hij weende, maar ook het woord van de zus van Lazarus laat ons niet los, het leidt verder dan de pijn en het verdriet van het afscheid: 'Ik weet het, zei Martha, hij zal opstaan bij de opstanding op de laatste dag' en dat was dan weer de aanleiding voor Jezus om te zeggen: 'Ik ben de opstanding en het leven'. Bij deze woorden worden we stil. God is hier aanwezig.

Is het dan verwonderlijk dat we geen dienaren meer zijn, maar vrienden van de Heer? Een dienaar weet niet wat zijn heer doet, de vriend echter is bij de heer thuis en kent de beweegredenen van zijn heer. Dan is duidelijk dat de christen geen dankbaarheid zoekt voor zijn dienst. De christen is eerder dankbaar te mogen dienstbaar zijn voor een ander, en de ander niet te beschouwen als een vreemde, als een veeleisende gast, maar als een vriend, de vriend die God op zijn weg geplaatst heeft. Moeder Teresa maakte duidelijk dat zij dankbaar was voor de gelegenheid om stervenden te begeleiden in hun laatste uren. 'Ik heb veel meer van hen teruggekregen dan ik ooit had kunnen geven', zei ze. Bij zulke mensen, zoals moeder Teresa, zoals de broeders van Tibhirine en anderen speelt het geen rol of de persoon die tegenover hen staat in God gelooft of niet, of hij goed opgevoed is of niet, tot welke cultuur hij behoort en welke zijn afkomst is.

De dienstbaarheid aan de armen opent perspectief, ze spreekt van nieuw leven voor de armen. Aan de dienende mens echter opent God het perspectief van het eeuwig leven. Dat de Heer leeft brengt troost aan wie vecht tegen ziekte of handicap. Dat Christus leeft in de eucharistie opent perspectief voor wie lijdt, verdriet heeft, gebukt gaat onder spanning en uitsluiting. Het perspectief van de grote omhelzing van twee vrienden maakt duidelijk dat de steen die ons van elkaar verwijderd had, is weggerold. Waar Maria van Magdala haar Rabboeni ontmoette stond het graf achter hen in de schemerschaduw.

Beste familie van Luk, beste vrienden, we zullen nooit echt kunnen achterhalen wat Gods liefde ons doet. Maria begreep het wellicht ook niet goed toen er geen wijn meer was en de bruiloft op een fiasco leek uit te lopen. Ze zei gewoon: 'doe maar wat Hij u zeggen zal', in openstaand geloof. En wat begrepen de leerlingen van het antwoord op hun vraag wat ze moesten doen?: 'geloven in diegene die de Vader gezonden heeft' zei Hij. Ze hadden de Vader nooit gezien, ze wisten enkel wat de psalm hen had geleerd, dat 'Hij ons zal voeren naar groene weiden en vredige plaatsen'.

Het is duidelijk: God neemt het initiatief, van ons leven, van ons christen zijn, van het priester-zijn van Luk. Hoe mooi is de tekst die Luk koos voor zijn priesterwijding, over de zachte, tedere benadering van een roepende God:

Die mij niet sleurde
niet duwde, maar wenkte
over de drempel.
Die de sluier van mijn angst
niet scheurde, maar optilde.
Die met enkel
uw stem mij zo vermurwde
dat ik wilde.

(Uit 'Die om mij smeekt' van Huub Oosterhuis).

Dit spreek van geliefd worden en meestappen, van vol hoop de gordel ombinden en samen op weg gaan, onvermoeibaar, met Maria aan de zijde.

Laat me eindigen met de lofprijzing van Luk bij zijn afscheid:

“Dank vooral aan Hem die me tot dit dienstwerk geroepen heeft en die me de talenten heeft geschonken om dat zo goed mogelijk te doen, die het niet kon laten me toch enkele gaven van zijn Geest te schenken... De dagelijkse ochtendlijke confrontatie met zijn Woord en zijn gebroken brood is wellicht de voornaamste oorzaak van al die goede dingen; het zijn de wonderwerken die Hij doet.”

(6 Oktober 2017).

Foto's: Maîtrise